

Disse 4 Maaneder vil den, som søger at erhverve Eneret til Varemærker, altsaa have at forberede sig i, inden Loven træder i Kraft. Der er i § 13 gjort et Tillæg af 2 Maaneder med Hensyn til Saadanne, som hidtil lovlig have benyttet et Varemærke og nu ønske at erhverve Eneret for at forhindre, at Andre erhverve denne. Da der allerede ved § 20 er givet 4 Maanedes til at sørge for disse Ting, har Udvalget ment, at det maatte være tilstrækkeligt, naar § 13 indskrænker det Tillæg, der der er Tale om, til 14 Dage istedetfor 2 Maanedes. — Under Nr. 20 har Udvalget stillet et Vndringsforslag om, at § 16 udgaar. Det er et Spørgsmaal, som ogsaa blev omtalt under Forhandlingen i Landsthinget, og man syntes, om jeg ikke feiler, fra alle Sider, saavel fra de ærede Medlemmers Side, der udtalte sig, som fra den meget ærede Ministers Side, at være enig om, at § 16 i Grunden er overflødig, idet det, som den siger, allerede staar andetsteds. Naar Udvalget altsaa nu foreslaar, at Paragrafen skal udgaa, turde det omtrent være Meningen af, hvad man allerede tidligere har erkjendt vistnok var det Rette. — Jeg kommer da til § 18 og det første Vndringsforslag under Nr. 21, der er stillet af hele Udvalget og som gaar ud paa, at der i 4de Linie efter „Nogen“ indskrives „uhjemlet“. Dette Forslag er aldeles redaktionelt. I § 18 staar allerede i 1ste Linie „uhjemlet“, og at Meningen i 4de Linie er den samme, kan ikke omtvistes. — Jeg kommer saa til Vndringsforslaget Nr. 22 til § 18, stillet af et Flertal, som gaar ud paa, at det andet Stykke af Paragrafen affattes saaledes: „Den, som mod bedre Vidende foretager nogen af de nævnte Handlinger, kan, ved Siden af det ivoirigt efter Lovgivningen, navnlig almindelig borgerlig Straffelovs § 278, forskyldte Straffeanvar, paa Forlangende af den Forurettede tilpligtes at udrede til denne en Bøde af indtil 2,000 Kr., og bortfalder i saa Tilfælde ethvert videre Krav fra den Forurettedes Side paa Stadeserstatning“. Med Hensyn til Straffebestemmelsen, som ikke fandtes saaledes i det af Regeringen forelagte Lovforslag, og som var forandret af Landsthinget, indeholdt den Betænkning, som blev afgiven af det i forrige Samling nedsatte Udvalg, forskjellige meget indgribende Vndringsforslag, som den ærede Minister ogsaa foresaa vidt har taget tilfølge, at der tidligere stod i Lovforslaget noget Andet angaaende denne Materie end det, der nu staar.

Den ærede Minister havde Valget imellem, om han vilde foretrække det Vndringsforslag, som ogsaa dengang var stillet af et Flertal, svarende til det nuværende, eller det Vndringsforslag, som var stillet af et Mindretal. Den ærede Minister har foretrukket det Sidste. Med Hensyn til Flertallets Stilling til Straffeloven i det Hele og til eventuelle Forandringer af den, kan jeg henvise til, hvad Flertallet derom har bemærket i selve Betænkningen. Det gaar jo blandt Andet ud paa, at man anser det for uheldigt, naar Lovgivningen delvis kommer til at beskæftige sig med Forhold, som berøres af Straffeloven, saa at foretage saadanne Forandringer, som i sig selv involvere Forandringer af Straffeloven, da den maa betragtes som et sammenhængende Hele, hvis Harmoni man nødig maa angribe. Det er en Betragtning, som ogsaa fra anden Side og navnlig af Medlemmerne af det Mindretal, som har stillet det Vndringsforslag, der nu er blevet optaget af den ærede Minister, er bleven gjort gjældende og, idetmindste principielt, tiltraadt. Med Hensyn til dernæst, at Udvalgets Flertal nu foreslaar, at der ved Siden af det Straffeanvar, som Vedkommende bliver at idømme efter Straffeloven, og da navnlig dennes § 278, kan tilkjendes den Forurettede en Bøde, saa er det jo ikke almindelig efter vor Lovgivning, at der tilkjendes den Forurettede en Bøde, men paa den anden Side er det dog paa ingen Maade uden Exempel. Udvalgets Flertal tilsigter ikke her at indføre Noget, som hidtil skulde være ukjendt hos os. Det er ikke Tilfældet, og hvad den foreliggende Sag angaar, maa det vistnok erkjendes, at Forseelser som de, der her kunne være Tale om, lettelig ere af en saadan Beskaffenhed, at de forarsage en Skade af ligefrem pekuniær Natur overfor den Forurettede. Det er altsaa et af de Tilfælde, hvor der kunde være Anledning til at lette den Forurettede Udgang til Erstatning gennem en Bøde, hvad der efter Flertallets Mening saa meget mere kan være Grund til, som det jo i den Slags Tilfælde, som der her kan være Tale om, vil være overordentlig vanskeligt at paavise haade, hvor vidt en Skade er sket, og i hvor stort Omfang den er sket, selv om i Grunden Enhver maa have paa Fornemmelsen, at der er sket Skade. Naar En paa ulovlig Maade sælger Varer med en Andens Varemærke, er det naturligvis til Skade for den, som har Eneret paa Varemærket; men hvor stor Skaden er, er overordentlig vanskeligt at bevise eller faae nøj-